

Κείμενο Χαοτική Ομάδα Κρούσης

Χρονικό της σύλληψης του Σπύρου και του Ανδρέα - Η εισβολή στο Αναρχικό Στέκι Ναδίρ & οι στοχεύσεις του κράτους

Το βράδυ της Πέμπτης 11 Ιουνίου του 2013, μπάτσοι της αντιτρομοκρατικής, μαζί με κάθε λογής σκυλιά, από όλα τα πόστα της αστυνομίας, εισβάλουν για τέταρτη φορά στο Αναρχικό Στέκι Ναδίρ.

Αυτή τη φορά, μοναδικός τους στόχος είναι ο σύντροφος Σπύρος Μάνδουλας. Στην προσπάθειά τους να γίνει όσο το δυνατόν πιο εντυπωσιακή η είσοδός τους, γκρεμίζουν ένα τοίχο, ενώ, παράλληλα, καταστρέφουν ότι βρουν μπροστά τους και κλέβουν αρκετό από τον εξοπλισμό της κατάληψης. Το ενδιαφέρον τους εστιάστηκε στη βιβλιοθήκη, όπου «ανακάλυψαν» το βιβλίο του Alfredo Bonnano «Η ένοπλη χαρά», στο εξώφυλλο του οποίου απεικονίζεται μια θήκη για όπλο και έτσι ξεκινούν μια μεγάλη έρευνα, με σκοπό να βρεθεί αυτό το όπλο, κατά τη διάρκεια της οποίας μαζεύουν DNA από γόπες, μπουκάλια μπύρας και απ' όπου αλλού μπορούν, ενώ κατάσχουν και το server της κατάληψης. Τρεις ώρες νωρίτερα, είχε προηγηθεί η σύλληψη του Ανδρέα Τσαβδαρίδη, ενώ επέστρεφε σπίτι του από τη Σταυρούπολη Θεσσαλονίκης. Και οι δύο σύντροφοι μεταφέρονται κατευθείαν στο δωδέκατο όροφο της ΓΑΔΑ, όπου στεγάζονται τα γραφεία της αντιτρομοκρατικής. Εκεί, αφού αρνούνται να δώσουν αποτυπώματα, DNA και φωτογραφίες, γίνεται η λήψη τους με τη βία, ενώ στη συνέχεια, δηλώνουν πως δεν έχουν πρόθεση να υπογράψουν ή να κουβεντιάσουν το οτιδήποτε. Αφού τους γνωστοποιήσουν ότι κατηγορούνται για τα τέσσερα πρώτα χτυπήματα του Σχεδίου «Φοίνικας» που είχαν πραγματοποιηθεί έως τότε, τους ανακοινώνουν πως έχει αποδοθεί και η κατηγορία της «ηθικής αυτουργίας» στα δέκα προφυλακισμένα μέλη της ΣΠΦ της πρώτης περιόδου. Στο σημείο αυτό, να υπενθυμίσω και να επισημάνω πως, το τρίτο χτύπημα αφορά πράξη που συνέβη στη Τζακάρτα της Ινδονησίας. Βέβαια, η σαθρότητα της, εν λόγω, κατηγορίας τους ανάγκασε να την αφαιρέσουν κάποια στιγμή από το κατηγορητήριο. Ο Ανδρέας, μέσα από κείμενο που δημοσίευσε, ανέλαβε την ευθύνη για την αποστολή του εμπρηστικού δέματος στον πρώην διοικητή της αντιτρομοκρατικής Δημήτρη Χωριανόπουλο, ως Πυρήνας Mauricio Morales και αποδέχτηκε τη συμμετοχή του στη FAI/IRF, δηλώνοντας περήφανος και αμετανόητος για την επιλογή του. Ο Σπύρος αρνείται όλες τις κατηγορίες που του αποδίδονται. Στις 22 Ιουλίου και οι δύο σύντροφοι προφυλακίζονται στην Α' πτέρυγα των δικαστικών φυλακών Κορυδαλλού.

Οι συλλήψεις των δύο και η νέα δίωξη του Πυρήνα φυλακής της ΣΠΦ έχουν η καθεμιά διαφορετική στόχευση εκ μέρους της κρατικής καταστολής. Πέρα από τη σύλληψη του Ανδρέα, η σύλληψη του Σπύρου, όπως ο ίδιος αναφέρει στην επιστολή του, στοχεύει στο γκρέμισμα της γέφυρας μεταξύ «δημόσιου» και «παράνομου». Η κατάληψη στην οποία συμμετέχει, το Αναρχικό Στέκι Ναδίρ δηλαδή, ασχολήθηκε, μεταξύ άλλων, με την υπόθεση της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς και υποστήριξε ξεκάθαρα, έμπρακτα και με συνέπεια την τάση της Νέας Αναρχίας, γεγονός που την έβαλε πολλές φορές στο στόχαστρο των ΜΜΕ, των μπάτσων, ακόμα και των «παραδοσιακών» κύκλων της Αναρχίας. Πρέπει να γίνει ξεκάθαρα αντιληπτό απ' όλους μας πως, η καταστολή δεν αφορά αποκλειστικά τα επιθετικά μέσα πάλης που χρησιμοποιεί η Αναρχία (άμεση δράση, ένοπλο αντάρτικο πόλης κτλ), αλλά, κυρίως, τα χαρακτηριστικά και τις αντιλήψεις που πρεσβεύει. Ο αφορμαλισμός, η ουσιαστική συντροφικότητα, η έμπρακτη αλληλεγγύη, η επίθεση σε όλους τους πυλώνες

της κυριαρχίας, η διαρκής συγκρουσιακότητα και η ακλόνητη πίστη στη διαρκή εξέγερση στο εδώ και στο τώρα καθιστούν την Νέα Αναρχία ριζοσπαστική, επικίνδυνη και, κυρίως, μη αφομοιώσιμη. Όσον αφορά την κατηγορία της «ηθικής αυτοργάνωσης», εμείς την ερμηνεύουμε ως μια σχεδόν απελπισμένη προσπάθεια εκ μέρους του κράτους, να καταστείλει τη διάχυση της Πρακτικής και της Θεωρίας της Συνωμοσίας, τα μέλη της οποίας, ακόμα και μέσα από τη φυλακή, αρνούνται το ρόλο του θύματος που καρτερικά περιμένει να «βγάλει την ποινή του», δηλώνοντας περήφανα ένοχοι για τις ιδέες και τις επιλογές τους. Πάντα συνεχίζοντας τον πόλεμο σε οποιοσδήποτε συνθήκες και με όλα τα μέσα.

Σχετικά με το ζήτημα της αλληλεγγύης

Η αλληλεγγύη προς τους δύο συλληφθέντες, τα μέλη του Πυρήνα φυλακής της ΣΠΦ, αλλά και το Αναρχικό Στέκι Ναδύρ εκδηλώθηκε ποικιλοτρόπως. Έγιναν παρεμβάσεις με πανό, γράφτηκαν συνθήματα με σπρέι στους δρόμους, κολλήθηκαν αφίσες και αυτοκόλλητα σε πολλές πόλεις της Ελλάδας, όπως στην Αθήνα, στο Βόλο, στη Θεσσαλονίκη, στην Κομοτηνή, στην Ηγουμενίτσα και αλλού. Βέβαια, η αλληλεγγύη έλαβε και μια πιο επιθετική μορφή, μέσα από πράξεις άμεσης δράσης. Πιο συγκεκριμένα, στις 26 Ιουλίου έγινε σαμποτάζ σε έξι ATM στη Σταυρούπολη Θεσσαλονίκης, στις 24 Αυγούστου έγινε εμπρησμός στη σχολή της αστυνομίας στην Ινδονησία, από τον Πυρήνα «Λευτεριά στο Μάνδουλα και στον Τσαβδαρίδη», γεγονός που αποτέλεσε και την πέμπτη πράξη του Σχεδίου «Φοίνικας». Ακόμα, ο Πυρήνας Ryo της ΣΠΦ έστειλε παγιδευμένο δέμα - βόμβα στον ειδικό ανακριτή Μόκκα, ως έκτη Πράξη του Σχεδίου. Τέτοιες κινήσεις σπάνε την απομόνωση των αιχμάλωτων συντρόφων, δίνοντάς τους χαρά και δύναμη και αποδεικνύοντας, στην πράξη, πως κανείς δεν είναι αναλώσιμος και κανείς δεν πρέπει να ξεχνιέται μόνος στα χέρια του κράτους και της δικαιοσύνης του. Όσον αφορά, τώρα, το ζήτημα της αλληλεγγύης εν γένει, είμαστε ενάντια σε κάθε είδους επιλεκτική αλληλεγγύη και αυτό αφορά κυρίως σε δύο περιπτώσεις. Η πρώτη έχει να κάνει με την εισχώρηση των διαπροσωπικών σχέσεων στο ζήτημα αυτό. Είναι, άλλωστε, γεγονός ότι εκφράστηκε έως και ανακούφιση εκ μέρους των «καλών, μη βίαιων, μη καταστροφικών, κοινωνικών» αναρχικών, οι οποίοι βιάστηκαν να χαμογελάσουν, όταν το κράτος χτύπησε τους «κακούς, βίαιους, καταστροφείς, βάνδαλους» αναρχικούς, εκείνους που αδιαφορούν για την κοινωνία και δεν νοιάζονται για τη «γειτονιά». Εκείνους των οποίων οι καταλήψεις δε στεγάζουν φιλανθρωπικά συσσίτια και κουκλοθέατρα, αλλά βενζίνη και στουπιά. Δεν τους αδικώ όμως, είναι, όντως, ανακουφιστικό να ξεφορτώνεσαι αναρχικούς, κάπως προβληματικό όμως, όταν επιμένεις να αυτοπροσδιορίζεσαι και εσύ έτσι... «Καλός» και «Κακός» αναρχικός λοιπόν.. Μακρά η παράδοση και η σύγχυση που επιφέρει ένας τέτοιος διαχωρισμός. Η δεύτερη περίπτωση έχει να κάνει με το γεγονός πως, δυστυχώς, ο επίσημος «αναρχικός χώρος» έχει την τάση να συσπειρώνεται γύρω από τους «αθώους» αγωνιστές, «ξεχνώντας» σκόπιμα όσους αποφασίζουν να αναλάβουν την ευθύνη για τις πράξεις τους. Τα τελευταία χρόνια και με τις συλλήψεις των δύο κυριότερων ένοπλων αναρχικών Οργανώσεων της τελευταίας δεκαετίας, της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς και του Επαναστατικού Αγώνα, η πλειοψηφία του «χώρου» απέδειξε περίτρανα τον παραπάνω συλλογισμό, διαχωρίζοντας τη θέση της και απομονώνοντας τους ένοπλους σχηματισμούς, στην ουσία υπογράφοντας δηλώσεις νομιμοφροσύνης. Αντιθέτως, εμείς θεωρούμε πως οι πράξεις και η στάση όλων όσων δέχονται την ένομη καταστολή και παραμένουν συνεπείς και αξιοπρεπείς με τη στάση τους, μας δείχνουν από μόνοι τους πως η αλληλεγγύη οφείλει να είναι διάχυτη και χωρίς ενδοιασμούς.

Η Νέα Αναρχία (Μία αναρχία μέσα στην αναρχία)

Μιλώντας για τη Νέα Αναρχία, στην ουσία, αναφερόμαστε στην αναρχοατομικιστική - μηδενιστική τάση. Η τάση αυτή έχει κάνει την εμφάνισή της στην Ελλάδα τα τελευταία πέντε, περίπου, χρόνια. Βασικά δομικά της χαρακτηριστικά είναι ο αντικοινωνισμός, η πρόκριση της άμεσης δράσης, η διεθνιστική αλληλεγγύη, η άτυπη οργάνωση βάσει των ομάδων συγγένειας, η ύπαρξη ενός δικτύου μεταφραστικών και εκδοτικών εγχειρημάτων, η στροφή προς τη συνολική αποδόμηση της παραγωγής και των εργασιακών σχέσεων, η αντιπολιτισμικότητα και άλλα πολλά, με βασικό στόχο την διαρκή εξέγερση στο εδώ και στο τώρα, έως τη συνολική απελευθέρωση ανθρώπων και ζώων. Ειδικότερα, σε ό,τι αφορά τον αντικοινωνισμό, στην ουσία, πρόκειται για μια μάχη που δίνεται, όχι μόνο εναντίον της «τυραννίας» των «από πάνω», αλλά ασκείται σκληρή κριτική και στους συμβιβασμούς και την υποταγή των «από κάτω». Άλλωστε, η εξουσία δε στηρίζεται μόνο στη βία του κράτους, αλλά και στην υπακοή, το συμβιβασμό, την αποδοχή, τη μιζέρια και την εθελοδοουλία της μαζικοποιημένης κοινωνίας. Οι υποστηρικτές αυτής της τάσης εναντιώνονται στο κράτος, το κεφάλαιο, την κοινωνία, τον τεχνοβιομηχανικό πολιτισμό, στις διαφόρων ειδών ηθικές τους και στα ιδεολογήματά τους, ενώ ταυτόχρονα, απορρίπτουν εξ ολοκλήρου τον ανθρωπισμό, ως την ιδεολογική βάση του σύμπαντος. Γι'αυτούς, οι δομές εξουσίας είναι ίδιες, είτε μιλάμε για αστικό, είτε για εργατικό κράτος, η κοινωνία παραμένει ένας εξουσιαστικός θεσμός, είτε είναι κομμουνιστική, είτε είναι καπιταλιστική, αφού έχει παραπλήσια δομικά χαρακτηριστικά. Κάτω από οποιαδήποτε συνθήκη, ο πολιτισμός συνεχίζει να υπηρετεί τον άνθρωπο, ξεπατώνοντας τη φύση και σκλαβώνοντας την ατομικότητα. Επιπλέον, η Νέα Αναρχία δεν προσφέρει κανένα μετεπαναστατικό εγχειρίδιο με κάποιο συγκεκριμένο και καλά οργανωμένο κοινωνικό πρόγραμμα. Δεν πρόκειται για ένα προμελετημένο σχέδιο κοινωνικής, οικονομικής και παραγωγικής οργάνωσης που θα επικρατήσει μετά την επανάσταση. Η Νέα Αναρχία είναι, κυρίως, μια μέθοδος εξατομίκευσης της συνείδησης του καθενός, είναι ένα απελευθερωτικό βίωμα στο τώρα, είναι ο χώρος που βλασταίνει και αναπτύσσεται η δυνατή ατομικότητα. Δεν έχει να κάνει με ουτοπίες και μελλοντικούς χριστιανικούς παραδείσους. Η επανάσταση δε δίνει εγγυήσεις. Ο αναρχικός μηδενισμός μετράει τη ζωή του σε ένταση και όχι και σε χρόνια. Ερωτεύεται το άγνωστο, το απείθαρχο και αποστρέφεται τις πολιτικές υποσχέσεις που νανουρίζουν ευχάριστα το πλήθος. Η διαχρονική φαντασίωση της προετοιμασίας των μεγάλων μαζών, ως απαραίτητη προϋπόθεση για τον πόλεμο ενάντια στην εξουσία, φέρνει μόνο αναβολές, δημιουργώντας, για τους αναρχικούς κύκλους μία «ασφαλή ρουτίνα». Όπως, χαρακτηριστικά, αναφέρει ο σύντροφος Χρήστος Τσάκαλος «Η σύνδεση με τα «αγωνιζόμενα» κοινωνικά κομμάτια, ως απαραίτητη προϋπόθεση για να προωθήσουμε την εκτροπή και την εξέγερση, δε διαφέρει και πολύ από τη λογική των κομμουνιστικών κομμάτων, που θέλουν να καθοδηγήσουν τις μάζες για τη λαϊκή επανάσταση. Εμείς δεν πιστεύουμε ούτε σε πρωτοπορίες, ούτε περιμένουμε τη βραδυπορία της μάζας για να μάθει να αναπνέει ελεύθερα». Άλλο βασικό της χαρακτηριστικό είναι ο διεθνιστικός χαρακτήρας. Παρατηρούμε να αναπτύσσονται διάλογοι ανάμεσα σε ομάδες άμεσης δράσης, να καλούνται διεθνείς καμπάνιες αλληλεγγύης, να μεταφράζονται καθημερινά δεκάδες κείμενα και προκηρύξεις, ενώ τα βιβλία της Μαύρης Διεθνούς έχουν ήδη κυκλοφορήσει σε αρκετές γλώσσες. Δεκάδες μεταφραστικά δίκτυα από κάθε γωνιά της γης (Ελλάδα, Χιλή, Ισπανία, Αγγλία, Ινδονησία, Ιταλία και αλλού) παράγουν τα μέγιστα για τη διάχυση της διαρκούς αναρχικής εξέγερσης. Μάλιστα, στην Ιταλία, στα πλαίσια της κατασταλτικής επιχείρησης «Ευτολμία», το κράτος επιτέθηκε με διώξεις σε τέτοια εγχειρήματα, όπως για παράδειγμα στη σελίδα Culmine και στις εκδόσεις Κέρβερος. Ακόμα, στα πλαίσια της επιχείρησης Shadow, είχαμε

και τη δίωξη εναντίον του εντύπου KN03. Πρόκειται, συνεπώς, για ένα ριζοσπαστικό, πολυτασικό πόλο. Στη βάση του σχηματισμού αυτού του πόλου, βρίσκεται η αλληλεπίδραση μεταξύ των επιμέρους τάσεων, κάτι που γίνεται εμφανές, τόσο σε επίπεδο άμεσης δράσης, όπου συμμετέχουν αναρχικοί της Πράξης από διαφορετικές αφετηρίες, όσο και στις υπόλοιπες δραστηριότητες, όπου σύντροφοι και συντρόφισσες συγγενών αντιλήψεων βρίσκονται, συζητούν, συνεκδίδουν υλικό, συνεργάζονται σε δράσεις και εκδηλώσεις κλπ. Αυτή η αλληλεπίδραση είναι τεράστιας σημασίας και έχει να κάνει με το πως βλέπουμε το ζήτημα της θεωρίας γενικότερα. Η αλληλεπίδραση μπορεί να προσφέρει την αντιπολιτισμική θεώρηση που προβάλλουν πολλοί οικοαναρχικοί, μπορεί να παρακινήσει κάποιον να επεξεργαστεί το ζήτημα της διαρκούς εξέγερσης και του αφορμαλισμού που προβάλλουν οι εξεγερσιακοί σύντροφοι, ενώ με τη σειρά του ο αναρχομηδενισμός – ατομικισμός προσφέρει τη μεθοδολογία της άρνησης, με τις επιμέρους εφαρμογές της και αναδεικνύει τη σημασία της εξατομικευμένης συνείδησης, βούλησης και δύναμης. Η διαδικασία αυτή είναι εξαιρετικής σημασίας, τόσο σε ατομικό, όσο και σε συλλογικό επίπεδο. Βασικός σκοπός της Νέας Αναρχίας είναι, όπως προαναφέρθηκε, η δημιουργία ενός ριζοσπαστικού αναρχικού πόλου επίθεσης, με υλική υπόσταση. Χρειάζονται, λοιπόν, άτυπα δίκτυα συνεργασίας και επικοινωνίας, προκειμένου να οργανωθεί ο αγώνας για αυτόνομη, διακριτή, επιθετική παρουσία στο δρόμο και ό,τι άλλο μπορεί να γεννηθεί από τη βούληση, τη φαντασία και την εφευρετικότητα του καθενός και της καθεμιάς από εμάς. Ο πόλεμος γίνεται με όλα τα μέσα. Οι αφίσες, τα βιβλία, τα έντυπα, τα τρικάκια, τα συνθήματα με σπρέι, οι μεταφράσεις, οι συζητήσεις κτλ δεν είναι ο «φτωχός συγγενής» της άμεσης δράσης. Κανείς δε γεννήθηκε κρατώντας μια μολότοφ και καμιά με προκάτ συνείδηση. Η διαφορά μας βρίσκεται στην ίδια την επιλογή. Εκεί, άλλωστε, βρίσκεται και η διαφορά της αναρχικής διάχυσης με την προπαγάνδα και τη κοινωνική απεύθυνση. Δεν κηρύσσουμε ευαγγέλια, ούτε προσπαθούμε να πείσουμε κανέναν. Θέλουμε να επικοινωνήσουμε και να συνωμοτήσουμε με όσους επιθυμούν να ριχτούν στη μάχη. Δεν πρέπει, λοιπόν, να χάνεται η διαλεκτική του αγώνα, γιατί έτσι χάνεται και η ουσία του. Δεν είμαστε ούτε φαντάροι, ούτε φιλόσοφοι, είμαστε αναρχικοί εξεγερμένοι! Το ολοκληρωμένο επαναστατικό υποκείμενο βρίσκεται ακριβώς εκεί που γίνεται αυτή η σύζευξη.

Το ζήτημα της οργάνωσης

Είναι γεγονός πως η επίθεση στο κράτος, στην κοινωνία, στον πολιτισμό και στις δομές του, αν και είναι προσωπική υπόθεση, εκτελείται αποτελεσματικότερα όταν τα υποκείμενα δρουν συλλογικά. Χρειάζεται, λοιπόν, μια στοιχειώδης οργάνωση. Να σημειωθεί, ωστόσο, ότι η συλλογικοποίηση διαφέρει εκ διαμέτρου από τη μαζικοποίηση. Η Νέα Αναρχία αρνείται την οργάνωση με την τυπική και δεσμευτική της μορφή. Τάσσεται απέναντι στις αυστηρές πολιτικές δομές καθώς, μέσα σ' αυτές, η αλλοτρίωση είναι μονόδρομος. Η οργάνωση, λοιπόν, που προτείνεται, συνίσταται σε τέσσερις βασικούς άξονες :

1. Τις ομάδες συγγένειας,
2. Την άτυπη οργάνωση,
3. Τους πυρήνες βάσης και
4. Την ασφάλεια.

Η άτυπη οργάνωση δεν έχει καμία σχέση με συνέδρια, προσωποπαγείς δομές, ιεραρχικά κατάλοιπα και, βεβαίως, δε στοχεύει στην ποσοτική διεύρυνση, ούτε στο να οδηγηθούμε

μέσω αυτής σε κάποια μελλοντική κοινωνική επανάσταση. Αντίθετα, πρεσβεύει τη δημιουργία ενός παγκόσμιου δικτύου, το οποίο θα περιλαμβάνει αναρχικές ομάδες και ατομικότητες, με σκοπό να συντονίζονται μεταξύ τους, στοχεύοντας στη διάχυση της Νέας Αναρχίας. Οι ολιγομελείς πυρήνες, δομημένοι πάντα στη βάση της εγωιστικής συμμετοχής, είναι σε θέση, είτε να εκμεταλλευτούν μία γενικευμένη αναταραχή, προκαλώντας πολλαπλά και διαδοχικά χτυπήματα στις δομές του εχθρού, είτε να συντονίζουν πρόσκαιρα τις δυνάμεις τους, χτυπώντας το κράτος σε ανύποπτο χρόνο. Μπορούν, ακόμα, να παράγουν λόγο και δράση, στα πλαίσια της ουσιαστικής συντροφικότητας, η οποία δε μολύνεται από «υποχρεώσεις» και «ευθύνες», καθώς οι σύντροφοι που συμμετέχουν, ενώνουν τις κοινές τους επιθυμίες και οι σχέσεις τους διαπνέονται από τη συνειδησιακή εγγύτητα του καθενός και την από κοινού συμμετοχή στις δράσεις της ομάδας. Οι πυρήνες δεν είναι απαραίτητα σταθεροί, ούτε και το αντίθετο, είναι ό,τι θέλουν τα άτομα που συμμετέχουν στον καθένα από αυτούς να είναι. Αυτή η «ευέλικτη» μορφή οργάνωσης, από τη μία εξασφαλίζει την προσωπική ελευθερία κινήσεων και την αυτόβουλη δράση, και από την άλλη είναι αποτελεσματική και κατάλληλη για όποιο μονοπάτι αγώνα και να επιλέξουν τα άτομα. Η κλειστή και ολιγομελής δομή τους, απ' τη μία θωρακίζει τις ομάδες αυτές από ρουφιάνους, και απ' την άλλη ευνοεί τη διαρκή σύσφιξη των δομών μεταξύ των μελών. Η οργάνωση ή, έστω, η υποτυπώδης οργάνωση είναι αναγκαία για τη διάχυση της φωτιάς και του χάους, για την πλήρη καταστροφή της εξουσίας και όλων των δομών της